

Panna Mária Karmelská

Dnes sa spolu zamyslíme nad týmto zvláštnym titulom Panny Márie. Nebudem sa zaoberať históriou karmelitánskeho rádu, ktorá je sama osebe veľmi zaujímavá, ale chcem sa zamyslieť nad Pannou Máriou Karmelskou. Karmel je vrch, ktorý vystupuje nad Stredozemné more a dosahuje výšku asi 550 metrov. Svojimi predhoriami vybieha do mora. More v predstavách staroveku symbolizovalo zlo. A práve kvôli svojím výbežkom do mora sa Karmel stáva symbolom duchovného boja. Na tomto vrchu sa prejavila už horlivosť proroka Eliáša, ktorý v dobe všeobecnej náboženskej vlačnosti a odpadu od pravého Boha zostal verný a znovu nastolil a obnovil pravú úctu k Bohu. V tomto zmysle je tento vrch aj symbolom Panny Márie, o ktorej cirkevní otcovia hovoria, že nikdy vedome a ani nevedome nemala kontakt so zlým duchom a bola plná Ducha Svätého. Pre predvídané zásluhy svojho syna bola uchránená od dedičného hriechu a ostala nezlomená v boji so zlom, Nepoškvrnená.

Milosť a krása spolu súvisia a preto je Mária krásna a to tou krásou, ktorú nazývame svätosť. Po latinsky sa modlíme: „tota pulchra“ – celá krásna. Pretože je Mária omilostená, je tiež pôvabná a to pôvabom čností. Mária je krásna a pôvabná, pretože má plnosť Božej priazne a Božieho vyvolenia. Táto milosť, súvisiaca s Máriinou svätosťou, má jednu príznačnú známku, ktorá ju povyšuje nad milosť všetkých ostatných ľudí. Latinská cirkev ju vyjadruje titulom „Immaculata“ (Nepoškvrnená) a pravoslávna cirkev titulom „Panhagia“ (Celá svätá). My vyjadrujeme skôr negatívny prvok Máriinej svätosti – to znamená neprítomnosť akéhokoľvek hriechu, teda i prvotného. Pravoslávna cirkev titulom, ktorý dáva Panne Márii, vyjadruje skutočnosť, že Mária má všetky čnosti a všetku krásu, ktorá z nich vyžaruje. Otcovia východnej tradície oslavujú Božiu Matku ako nedotknutú akoukoľvek poškvrnou hriechu, ako modelovanú Duchom Svätým a vytvorenú ako nové stvorenie. Z Božej milosti zostala Mária po celý svoj život nedotknutá akýmkoľvek osobným hriechom.

Samotný názov Karmel znamená v preklade – úrodné pole, úrodná záhrada, Božia záhrada. Panna Mária je naozaj úrodným polom a Božou záhradou, ktorej ovocím je sám Ježiš, vtelené Božie Slovo. Takéto dokonalé ovocie života priniesla Bohu i svetu len ona sama. Vrch vo väčšine náboženstiev, predstavuje miesto, kde sa

zem spája s nebom. Mnohé národy mali svoje posvätné vrchy. Vrchy sú symbolom Božej moci a stálosti. Toto všetko v sebe obsahuje aj charakter Panny Márie. Jej láska je láska verná a stála, láska materská, ktorá miluje nie preto, čím raz budeme a čo dosiahneme, ale preto, čo sme, že sme jej deti. Mária nie je živočíšnou matkou, ktorá plodí len prirodzeným spôsobom. Ona je Panna a Matka. Panna preto, lebo je radikálne zasvätená Bohu a jeho službe. Matkou sa stáva tým, že plní vôľu Nebeského Otca. „Lebo každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach, je môj brat, sestra i matka“, hovorí Ježiš. Týmto výrokom odhaľuje podstatu Božieho Materstva, ktoré máme všetci uskutočňovať poslušnosťou Božiemu Slovu.

Karmel je tiež miestom Božej epifánie – Božieho zjavenia. I Panna Mária je miestom Božieho zjavenia, lebo v nej sa neviditeľné Slovo stalo viditeľným telom. Boh prijal našu ľudskú prirodzenosť, aby sa nám stal pochopiteľným a blízkym.

Panna Mária predstavuje pravý, nefalšovaný Izrael. Ona je tá, ktorá zápasí so zlom a vyhráva. Tajomstvo Panny Márie Karmelskej nás znovu vracia k základu toho prislúbenia, ktoré bola dané Adamovi a Eve a neskôr Abrahámovi a jeho potomstvu, ktorého vrcholom je práve ona. Je takmer pravidlom, že každý Žid, ktorý nájde cestu ku Kristovi, skôr či neskôr nájde cestu aj k tejto požehnanej dcére Siona. Panna Mária stále prosí za deti Abrahámove – a to sú Židia i Arabi –, ale prosí aj za všetky dievky pramatky Evy. Ona je matkou nás všetkých, lebo skrze ňu prijímame nový Život.

Učme sa od tej, ktorá je úrodnou Božou záhradou, krásnou záhradou Boha. Ona je pôvodným Božím rajom, do ktorého had nikdy nemal prístup, je ženou naozaj požehnanou, ktorá nás svojím Karmelským titulom poučuje aj o tom, že k Bohu sa dostaneme len za cenu zápasu a obetí. Tak ako každý výstup na vrch predstavuje určitú námahu, tak aj cesta k Bohu stojí obeť. Naša doba stráca zmysel pre obeť, a preto sme takí slabí v zápase so zlom. Nechceme trpieť pre Boha, bojíme sa každej bolesti a nepohody, a preto nevieme byť vnútorne slobodní ako Panna Mária. Prosme dnes Karmelskú Pannu o Ducha horlivosti v Božej službe. Nech aj nás stravuje horlivosť za Boží dom.

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Prebľahoslavená Panna Mária Karmelská

*Od veľkej žiary oblaky sa
spiekli na kamenec
a ťažké uhle ohnivé.
Hospodin zaburácal na nebi,
zavolať svojim hlasom
Naj vyšší.
Kamenec vydal, uhlie ohnivé,
vystrelil šípy, rozosial ich
a svoje blesky metal po zemi.
Obnažili sa vodné korytá,
základy sveta vyšli na povrch.
Od Tvojej hrozby, Pane,
od hnevľivého dutia
Tvojho dychu.*

*Z výsosti ruku vystrel, chytil ma
a vytiahol ma
zo smrteľných vôd,
pred mocným
nepriateľom zachránil,
pred nepravými,
nad mňa silnejšími,
čo prepadli ma v čase trápenia.
Hospodin bol mi oporou
a na voľnosť ma vyvedol,
oblúbil si ma,
preto ma vyslobodil.
Tak odmenil Pán
moju spravodlivosť
a podľa čistých rúk mi zaplatil.
Lebo som chodil
po Pánových cestách.*

*Od svojho Boha neodpadol som.
Veď Jeho právo držím pred
očami a neštítim sa
Jeho príkazov.
A tak som pri ňom bez úhony
býval a stránil som sa ťažkých
previnení.
Nuž spravodlivo
odplatil mi Boh,
dľa čistých rúk,
čo videl pred očami.*

Vystihnúť Boží zámer

V mnohých kolektívnych športoch registrujeme post brankára. Musí ísť o spoľahlivého človeka, lebo často všetko závisí iba od neho. Mnoho ráz zostáva sám a je poslednou inštanciou pri útokoch súpera. Ak je spoľahlivý, rastie výkon celého družstva. Ak sklame, klesá aj výkon jeho spoluhráčov. Pri vynikajúcom zákroku počujeme takéto hodnotenie brankára: „Vystihol zámer súpera. Chcel ho oklamať kľučkou, fintou, no nepodarilo sa.“

Ježiš nechcel svojich poslucháčov oklamať. Túžil len so svojimi učeníkmi odísť na osamelé miesto. Malo slúžiť na odpočinok po náročnej službe ohlasovania. Ľudia však rýchlo vystihli jeho zámer a už ho tam čakali, dychtívi po jeho náuke.

Kedy človek vystihne Boží zámer spásy? Často sa pýta, prečo ho Boh postavil do istej situácie. Prečo ho takto skúša? Prečo usporiadal jeho život inak, ako si ho predstavoval? Prečo zmenil jeho plány v trosky? Boží zámer je nevyspytateľný! Často nám zostáva iba ubezpečenie sa vo viere vyjadrené ľudovým spôsobom: „Čo Boh robí, dobre robí!“ Boh nám veľa vecí zjavuje, no podmienkou je, aby sme túžili po jeho náuke. Nestačí iba číra zvedavosť alebo honba za exaltovanými stavmi. Ľudia v Ježišových časoch chodili za ním s túžbou po zdravej náuke a on ich učil mnohým veciam. Presne tak to vyjadril evanjelista. Naša viera má obsahovať prvok túžby po zdravej a čistej náuke a Boh nás poučí, ukáže cestu, usmerní. Ježišova náuka je čistá. Jej odporcovia síce tvrdia, že nie je aktuálna, že je prekonaná. Ako to môžu tvrdiť, keď sa nikdy nepresvedčili o jej rýdzosti? Nikdy nemali snahu vypestovať si rýdzosť evanjeliových čností, a tak pokročiť v chápaní Božieho zámeru spásy. Akí sú bohatí tí, ktorí sa o to znova a znova pokúšajú! Sú bohatí, lebo už vedia to podstatné – vedia, čo si odnesú do večnosti ako záruku večných darov. Sú bohatí, lebo vedia, čo Boh od nich chce. Tu na zemi dokážu oddeliť to, čo je prázdne a čo „červ i hrdza zožiera“, od toho, čo „vstane dokonale a slávne“. Niet väčšej múdrosti ako toto poznanie! Kresťania sú poznaniu najbližšie, lebo vystihli Pánov zámer spásy, ktorý je obsahom evanjelia. Kresťan sa javí ako posledná inštancia v boji za záchranu sveta. Často zostáva sám, no povzbudený Božou milosťou dokáže veľké divy! Má potenciál, aby svet v ňom spoznal Boží zámer.

ŠTEFAN VITKO

Myšlienky Jána Pavla II

Cirkev je matka, v ktorej sa rodíme do nového života v Bohu. Miluje človeka v jeho úplnosti. V úsilí o povznesenie človeka preto nezabúda, že jej vlastným a podstatným poslaním je starať sa o jeho dušu.

Barcelona, 7. novembra 1982

Vy ste živou časťou Kristovej Cirkvi! Prijímate bohatstvo náuky a milosti, ktoré vám Cirkev dáva, ale stávajú sa aj jej hlasom a prítomnosťou vo všetkých prostrediach, s odvahou a láskou, s horlivosťou a úctou.

Bratislava, 22. apríla 1990

Ak to so mnou myslíš dobre, stanem sa lepším

Tak, ako je rast a prospievanie rastlín podmienené vhodnou klímou, aj rozvoj človeka závisí od podnebia, v ktorom žije. Ľudské správanie je ovplyvnené tým, čo si ľudia otvorene alebo v skrytosti, vedome alebo podvedome o sebe myslia a k sebe cítia.

Lahostajnosť a nedôvera ľudí rozdeľuje. Ochladí sa, teplota klesne pod bod mrazu. Sympatia a dôvera ľudí spája. Na svete dochádza k otepleniu.

Keď zmýšľam zle, budem zlo aj robiť. Keď budem ľudom robiť zle, nestanú sa lepšími.

Keď si o druhom myslím dobré, dávam mu tým najavo: Nenechávaš ma chladným. Veľa pre mňa znamenáš. Stojíš mi za námahu. Teba musím mať rád.

*Kvety nemôžu rozkvitnúť bez slnečného tepla.
Ľudia nemôžu byť ľuďmi bez tepla lásky.*

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Sväté omše v 15. týždni cezročného obdobia (B)

16. VII. pondelok *«Missa tridentina»*

18.00 *nebude*

17. VII. utorok

18.00 *nebude*

18. VII. streda

18.00 *nebude*

19. VII. štvrtok

18.00 *nebude*

20. VII. piatok

08.00 *nebude*

21. VII. sobota

18.00 *Za + Františka a Margitu Oravcových a za ň*

Upratovanie kostola č.d. 354 – 387

22. VII. 16. nedeľa v cezročnom období (B)

08.00 *Na poďakovanie Panne Márii*

za dožitých 80 rokov života

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

09.30 *Svätá omša v Štefanovej*

10.30 *Za farníkov*

Lektori: Bublavač M., Bublavý M.

14.00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

16. VII. pondelok *Preblahoslavená Panna Mária Karmelská*

17. VII. utorok *sv. Andrej Svorad a Benedikt*

18. VII. streda *sv. Fridrich*

19. VII. štvrtok *sv. Zlatica (Aurea), panna a mučenica*

20. VII. piatok *sv. Apolinár, biskup a mučeník*

21. VII. sobota *sv. Vavrínek z Brindisi, kňaz a učiteľ Cirkvi*

Slovo na dnes

Úsmev Mony Lízy

Ale keď sa smial, vyzeral celkom mladý.

James Stephen

Kolená sa mu podlomili, keď to zbadal: Už sa neusmievala. Dozorca v Louvri neveril vlastným očiam:

Mona Líza sa už neusmievala!

Rozčúlený zavolať svojich kolegov. Aj im vystúpil pot na čelo: Slávna Gioconda Leonarda da Vinciho, slávna práve pre ten tajomný úsmev, hľadela zádušne, ba až smutne do sály.

A akoby hodil do vody kameň, ktorý okolo seba šíri stále väčšie kruhy, tak sa aj smútok z tejto sály na Seine šíril ďalej, prenikol do Paríža tešiaceho sa zo života, veselost' premenil na smútok a niesol sa ďalej po krajine i za hranice Francúzska. Smútok, bezútešnosť, pustota.

Tak sa začína pekný španielsky film, nabádajúci k zamysleniu. Aký len bol odrazu temný, smrteľne nudný svet! Svet bez úsmevu, smiechu, veselosti. Život sa už nezdal hodný žitia aj napriek existencii vína a pečienky, divadla a televízie, futbalu a vodičského preukazu, erotiky i sexu...

„Usmievať sa jeden na druhého!“ radila Matka Terézia z Kalkaty americkým profesorom, ktorí ju prosili o radu.

A Franz Schall vo svojom poslednom liste Hermannovi Hessemu nasledovniahodne ukázal, že najlepšie sa smeje ten, kto to dokáže do konca: „Keď dostaneš tento list, milý Hesse, budem už na druhom brehu, a teda spasený. Ty si mi bol vždy dobrým a verným priateľom, ďakujem Ti za to! Keď si občas na mňa spomenieš, urob to prosím s úsmevom. Úsmev, Hesse, to je to najlepšie!“

Kto sa smeje, nie je sám

Úsmev otvára uzavretých.

Gilbert K. Chesterton

Bolo zábavné pozeráť sa na neho: Oproti mne v kupé sedel starší pán a čítal knihu, ktorá bola očividne veľmi veselá. Lebo po jeho vráskach prebehol vždy znovu a znovu tichý, spokojný úsmev. Ale iba prebehol! Hneď ho skryl.

Zrejme mu bolo nepríjemné prejavovať veselost' pred niekým, kto nemal ani tušenia, prečo je taký veselý.

O niekoľko oddelení ďalej sedela počuteľne veselá mužská spoločnosť. Vždy znovu a znovu odtiaľ zaznieval burácajúci smiech.

Aký veľký rozdiel v tom bol! Zatiaľ čo si spokojný a dobre naladený jednotlivец už pri slabom úsmeve pripadal ako pristihnutý a zrejme sa obával, aby ho nepovažovali za blázna, v tej mužskej spoločnosti nebol smiech iba zábavou, ale takmer povinnosťou. A ich veselost' nákazlivo pôsobila i na ostatných cestujúcich.

Pre slzy je vyhradená samota. Za slzy sa pred druhými hanbime. No smiech osamote - to akosi nejde spolu. Smiech patrí do spoločnosti.

Nie je aj toto potvrdením skutočnosti, že človek je spoločenský tvor? Pravdaže, ani hádka nie je možná osamote. No tam, kde sa ľudia spolu smejú, nebudú sa hádam hádať.

Humor oslobodzuje

Buď veselý! Je to lepšie než všetko to hútanie. Boh pomôže ďalej, Všetko sa zmení na rebrík do neba.

Theodor Fontane

Humor je pečat'ou zrelej osobnosti. Preto nezrelý človek,

akéhokoľvek veku, nepozná humor. Môže byť veselý, roztopašný, rozpustilý - humor je viac.

Je povzbudzujúce, že už na začiatku života sa človek prejavuje úsmevom. Psychológovia zistili, že kojeneček sa už od ôsmeho dňa dokáže usmievať a že úsmev mu umožňuje prvý kontakt s okolím. Kde sa tento prvý úsmev nedostaví, tam je životu vopred dané mínusové znamienko.

Psychológ Martin Grotjahn zdôrazňuje: „Tie maličké detské tváričky, ktoré sa neusmievajú, lebo nemajú nádej a dôveru, vyjadrujú otrasnejšiu tragiku, než je ľudské oko schopné vidieť.“ V úsmeve malého dieťaťa začína zhoda medzi jeho životom a svetom, ktorý ho obklopuje, ona dozrieva v skúškach času do nevzdávajúceho sa prijatia svojich vlastných síl a hraníc, teda do prijatia seba samého. Potom sa stane ľahším aj súlad s druhými a so svetom.

Priať vlastný osud - práve v tom je zrelosť ľudského života!

Toto prijatie bude tým srdečnejšie, ochotnejšie, ba aj radostnejšie, čím doslovnejšie budeme brať slovo „osud“ a čím viac budeme dôverovať múdrosti Režiséra, ktorý nám túto životnú rolu pridelil, teda, ktorý nám tento náš osud poslal.

Rembrandt zachytil rôzne obdobia svojho života v autoportrétoch. Skoro všetky predstavujú sebavedomého, hrdého muža, žiariaceho zdravím, úspechom, sebaistotou. Ale posledný obraz predstavuje ohnutého starého muža -a pred ním tmavú postavu, smrť... Rembrandt sa však na ňom usmieva, táto stará, vráskami staroby a starostí zjazvená tvár sa smeje. Je to jediný autoportrét, na ktorom sa Rembrandt usmieva. Jeho posledný autoportrét.

A ľudová múdrosť nám hovorí: „Kto sa smeje naposledy, ten sa smeje najlepšie.“

Max Rossler „Objav radost'“

Videla pred sebou Ježiša, no nevedela, že je to Ježiš

(Jn 20, 1 - 18)

Je tak blízko, a predsa ho nespoznala. Akoby jej očiam nič „bránilo“. Stále nebola otvorená novým veciam. Ani hlboká otázka, ktorá ju chce otvoriť pre nový vzťah: Koho hľadáš? - jej neotvára pohľad na toho, kto stojí pred ňou. Stále je tam to ľudské zbožné uzavretie sa: „Ja“ si ho odnesiem. Mária Magdaléna musí vyjsť zo svojho poznania, až vtedy ho uvidí.

Prerod viery sa musí odohrať u každého jedného človeka, ktorý chce vidieť. Máriina viera je obrazom našej situácie. Ján mal ochotu veriť, mal postoj viery. Veril, hoci ešte tiež nerozumel prorocťam, tak ako emauzskí učeníci. Nikto sa neobíde bez viery vo vzkrieseného Krista. Videnie nesmie ostať len videním; musí sa stať láskou a svedectvom.

Viera v zmŕtvychstalého Krista nemá základ v znalosti Písma, ale v otvorenosti človeka. Kristus vždy vstupuje do človeka tak, ako je schopný ho priať. Preto je viera tým najradikálnejším a najdramatickejším zrieknutím sa akejkolvek formy matérie.

Zmŕtvychstanie je niečo nepredstaviteľné. Kristovi učeníci na Olivovej hore zaspali. My však nesmieme zanedbať to, čo je bytostne dôležité.

Nemožno nájsť Boha raz a navždy. Nájdienie Krista pri prázdnom hrobe sa stále opakuje. Možno nám chyba síla vnímania, aby sme videli to podstatné. Živého Boha!

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Termínový kalendár

Istý muž mal veľký kalendár, do ktorého si zapisoval termíny dôležitých rokovaní. No aj tak v ňom nebolo dost' miesta. Preto si kúpil ešte väčší, v ktorom bolo viac miesta a zapísal si doň všetky rokovania, schôdze a konferencie, na ktorých sa mal zúčastniť.

Keď to urobil, spokojne si povedal: Dobre som to naplánoval, teraz už len všetky tie termíny dodržať a nič nezameškať.

A čím menej zameškal, tým viac rástlo jeho uznanie, zvolili ho do výboru X a do rady Y, potom sa stal druhým, prvým predsedajúcim, a nakoniec prezidentom.

A potom prišiel deň, keď mu Boh povedal: „Túto noc si ty v mojom termínovom kalendári!“

Magdaléna Richterová „Mozaika radosti II.“

Rok nad evanjeliom

Modlite sa v skrytosti

T. Merton v knihe Hora siedmich stupňov píše, že raz pozoroval v kláštore trapistov. Bol na chóre medzi hosťami. Dole v chráme boli mnísi. Medzi nimi jediný civil - mladý muž. To trvalo niekoľko dní. „Potom sme ho už v civile nevideli. Už bol v bielom. Dali mu oblátske rúcho a už ho nebolo možné rozpoznať od druhých. Bol vnorený do komunity. Stal sa cistercitom. Bol to konvertita zo zámožnej rodiny.

Vyštuďoval univerzitu a bol pilotom významnej leteckej spoločnosti. Zoznámil sa s istým kňazom a po čase v ňom dozrelo rozhodnutie. Odišiel do kláštora. Stratil sa? Alebo prestal byť významný? Pred Bohom nadobudol nový význam. Prijal nové poslanie. Čím bude bližšie k Bohu, tým viac sa bude možno strácať očiam ľudí. Bude nenápadný a takmer neviditeľný. Jeho veľkosť bude však úmerná jeho skrytosti...“

Logika kontemplatívneho života je úplným opakom logiky sveta. Vo svete sa ľudia tlačia dopredu, takže najvýznamnejší sú tí, ktorí stále vystupujú na verejnosti. Veľký je ten, kto vyčnieva, kto na seba priťahuje pozornosť. Pred Bohom môže byť najväčší i ten, koho si nik z ľudí nevšimá. Ten, kto sa v skrytosti modlí za seba i za druhých.

Aká krásna je skrytá modlitba! Modlitba ako oslava Boha, ako služba bratom a sestrám. Modlitba nie je okázalý prejav ani pred Bohom, ani pred nami samými, ani pred ľuďmi. Môže byť tichá. Môže byť niekedy i bez slov. Keby Boh nevedel, čo potrebujeme, museli by sme mu to veľmi dôkladne porozprávať. Viera odmieta každú špekuláciu v modlitbe, každú vonkajškovosť. Modlitba nemá pôsobiť dojomom na ľudí. Obracia sa výlučne na Boha. Preto môže byť celkom nenápadná a tichá. Je zlé, ak sa modlitba stáva rečnením. Ešte horšie je, ak začneme svoju modlitbu obdivovať. To nemusí byť vždy verejne. Aj vo svojej komôrke môžeme urobiť zo svojej modlitby divadlo. Vtedy, keď počúvam sám seba, keď vychutnávam, ako nábožne som sa modlil. Vtedy už mám svoju odplatu!

Aká krásna je tichá a skrytá modlitba! Celé týždne som pozoroval, ako sa vo vežiaku oproti rozsvietili do úplnej tmy ráno čo ráno dva obloky. To dve veriace dievčatá vstávali pred piatou hodinou a začínali sa modliť. Za seba, za mesto a národ, za Cirkev a svet, za nás všetkých. Nech vytrvajú!

I keď je pravá modlitba v prvom rade skrytá, aj modlitba spoločensťva je veľmi milá Bohu. „Kde sú dvaja alebo traja v mojom mene...“ No aj pri bohoslužbe sa musím modliť nielen perami, ale aj srdcom - to znamená tiež dôverne a skryto. V najhlbšej hĺbke však modlitba nezávisí ani od miesta, ani od stručnosti či dĺžky, ani od spoločnej bohoslužby či vzdychu jednotlivca. Záleží predovšetkým na úprimnosti. A závisí od viery a dôvery v Ježišovo slovo: „Váš Otec vie, čo potrebujete...“

Poklady v nebi

Podľa rozprávky bohatá dáma prišla do neba. Svätý Peter jej ukazuje krásne bývanie a hovorí: „Tu býva váš šofér.“ „Krásne,“ povedala si dáma. „Ak je toto dom môjho šoféra, aký potom bude ten môj!“ Svätý Peter ju potom zaviedol k malej chatrči: „A tu je vaše bývanie.“ „To nie je možné!“ skrikla dáma. No svätý Peter jej pokojne hovorí: „Je mi ľúto, ale to je všetko, čo sa dalo urobiť z materiálu, ktorý ste mi hore posielali.“

Ľudia sa venujú všetkému možnému. Na mnohých veciach si dajú veľmi záležať. Musia mať prvotriedny oblek, dokonalé zariadenie bytu a všeličo možné. Dušou i telom sa venujú svojmu zamestnaniu alebo záľubám, ale na Boha a na večnosť im čas nezvyšuje. Dokonca tomu nevenujú ani pozornosť. A ak na to aj myslia, tak len z akejsi chladnej povinnosti a nevelmi ochotne.

A predsa - hlavným povolaním každého z nás je byť človekom na Boží obraz. Len popritom máme ešte vedľajšie zamestnanie.

„Zhromažďujte si poklady v nebi,“ hovorí Ježiš (Mt 6, 20). Niektorí ľudia to berú ako technickú záležitosť, asi tak ako poisťku auta proti havárii. Technicky, obchodne... Zabudli na ducha a na lásku.

Kresťanstvo však nie je poisťovňa. Je oveľa viac. Ak niektorí ľudia chápu svoje kresťanstvo len ako „istota je istota“ - to je málo. To môže byť azda začiatok, ale nie skutočný a hlboký náboženský život. Kto urobí kde-tu nejaký dobrý skutok, alebo sa kde-tu pomodlí - asi tak, ako si raz za mesiac uloží na knižku stovku „pre každý prípad“ - ten nevie, čo je to život v Kristovi. Ten nepochopil slova: „Zhromažďujte si poklady v nebi...“ Nebo je nezmerne viac než chladná poisťovňa. Nebo je otcovský domov, kde je mnoho príbytkov pre synov a dcéry, kam nám Ježiš išiel pripraviť miesto. S otcovským domovom treba udržiavať živé styky lásky.

A predsa pre niektorých je náboženstvo len akési poistenie. Čokoľvek by sa stalo - atómový požiar alebo iné nešťastie - myslia si, že sú ako-tak zaistení. Praktizovať náboženstvo - pravda, v „neškodných“ dávkach - je pre nich len akési zmenšenie rizika, čosi vyrátané „pre každý prípad“. A to je žalostne málo. Aj farizej rozdával desiatky. Ba modlil sa aj dlhé modlitby. A predsa neodišiel ospravednený z chrámu. Bolo to bez lásky. Čo však v takom prípade, ak ani nič nerozdávame, ani sa nemodlíme? Aký poklad budeme mať v nebi?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

Príloha

Bratislava 9. júla (TK KBS) -

Vyhlasenie Apoštolskej nunciatúry na Slovensku v mene Svätej stolice a z jej poverenia na vysvetlenie šíriacich sa mylných informácií ohľadne postupu, ktorý viedol k rozhodnutiu Svätého Otca vo veci trnavského arcibiskupa, J. Ex. Mons. Róberta Bezáka.

Na základe početných podnetov poslaných priamo Svätej stolici kňazmi a veriacimi ohľadom **pastoračnej situácie** v trnavskej arcidiecéze, Štátny sekretariát Jeho Svätosti poveril Kongregáciu pre klérus pripraviť apoštolskú vizitáciu v tejto partikulárnej Cirkvi s cieľom, aby preskúmala pravdivosť sťažností týkajúcich sa biskupa arcidiecézy J. Ex. Mons. Róberta Bezáka.

Apoštolská vizitácia sa uskutočnila v dňoch od 22. januára do 1. februára 2012 a za apoštolského vizitátora bol menovaný litoměřický biskup z Českej republiky, J. Ex. Mons. Ján Baxant. Výsledky preverovania boli následne apoštolským vizitátorom zaslané na Kongregáciu pre klérus, ktorá sa im v spolupráci so Štátnym sekretariátom a Kongregáciou pre biskupov primerane venovala a pozorne ich preskúmala.

Kongregácia pre biskupov následne oboznámila J. Ex. Mons. Róberta Bezáka s najdôležitejšími bodmi ohľadom jeho osoby a jeho pastoračnej aktivity a požiadala ho, aby ich zvážil a vyjadril k nim svoje stanovisko. Mons. Bezák odpovedal na túto požiadavku listom adresovaným Kongregácii pre biskupov.

Finálne výsledky preverovania spolu so stanoviskom Štátneho sekretariátu a Kongregácie pre klérus boli následne predstreté Svätému Otcovi, aby uskutočnil konečné rozhodnutie. **Svätý Otec po pozornom zvážení a modlitbe sa rozhodol požiadať J. Ex. Mons. Róberta Bezáka, aby sa zriekol pastoračného riadenia trnavskej arcidiecézy. Pred zverejnením rozhodnutia Svätého Otca prefekt Kongregácie pre biskupov na žiadosť Mons. Bezáka mu poskytol možnosť osobného stretnutia s ním. Stretnutie sa však neuskutočnilo. Keď Mons. Bezák odmietol podať demisiu, Svätý Otec ho odvolal z pastoračného riadenia arcidiecézy a toto rozhodnutie bolo zverejnené 2. júla 2012.**

Pápežské rozhodnutia týkajúce sa menovania alebo odstúpenia z úradu biskupov jednotlivých biskupských sídiel sú Svätou stolicou zverejňované v deň, ktorý bol so zainteresovanou osobou dohodnutý, alebo jej bol stanovený. **Svätá stolica preto vyjadruje hlbokú ľútosť nad skutočnosťou, že Mons. Bezák urýchlil zverejnenie tejto správy a tým porušil pápežské tajomstvo.**

Apoštolská nunciatúra aj v mene Svätej stolice pozýva veriacich na Slovensku, aby ochotne a v duchu viery prijali rozhodnutie Svätého Otca. Svätý Otec vyjadruje všetkým biskupom, kňazom, diakonom, rehoľníkom a veriacim laikom Slovenska svoju otcovskú blízkosť, aby sa v tejto Svätým Otcem milovanej krajine ešte viac upevnila jednota Cirkvi.

V Bratislave, dňa 9. júla 2012